

Χτίζουν το επόμενο μνημόνιο

Με χρονική διάρκεια δεκαετιών

Του Γιάννη Ξένου από την Ρήξη φ. 142

Με τον καταιγισμό αρνητικών εξελίξεων, κυρίως στα εθνικά θέματα, με την τουρκική επιθετικότητα να ρίχνει βαριά σκιά στη χώρα, την αποπροσανατολιστική, αέναη σκανδαλογία που τροφοδοτεί η κυβέρνηση για να θολώνει τα νερά, αλλά και τις μάχες των ολιγαρχών στο ποδοσφαιρικό τερνέν, τείνουμε να ξεχάσουμε το τρίτο μνημόνιο και το επόμενο που ετοιμάζεται.

Φυσικά, ο βαθύτερος λόγος που η συζήτηση για την οικονομία καταλαμβάνει δυσανάλογα μικρότερο χρόνο από ό,τι πριν δύο ή τρία χρόνια είναι ότι οι Έλληνες αποδέχτηκαν την ήττα τους στον οικονομικό τομέα.

Χρειάστηκαν τρεις κυβερνήσεις, κάθε ιδεολογικού χρωματισμού, και τρία καταστροφικά μνημόνια, για να μοιάζουν παραδομένοι πλήρως στα χέρια της ξένης και εγχώριας ελίτ.

Το τρίτο μνημόνιο κλείνει τον κύκλο του στα τέλη Ιουνίου και για να συμβεί αυτό πρέπει να κλείσει η τέταρτη αξιολόγηση, που απαιτεί την έγκριση ογδόντα οχτώ προαπαιτούμενων. Τα πιο σημαντικά θέματα είναι:

- Τα δημοσιονομικά μέτρα της περιόδου 2019-2020, που η κυβέρνηση ήδη έχει ψηφίσει. Η τρόικα θα ζητήσει τις μειώσεις των συντάξεων και τη μείωση του αφορολόγητου. Η συζήτηση ουσιαστικά θα ξεκινήσει μετά τις 23 Απριλίου, όταν η Γιουροστάτ θα ανακοινώσει τα στοιχεία της για το

πρωτογενές πλεόνασμα του 2017.

Το ΔΝΤ όμως ήδη δείχνει τις διαθέσεις του ζητώντας διπλό μαχαίρι σε συντάξεις και αφορολόγητο το 2019 και μη εφαρμογή των αντιμέτρων. Αν ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις του ΔΝΤ, οι συνταξιούχοι θα χάσουν έως και δύο συντάξεις, καθώς από τη μια θα υποστούν μαχαίρι των αποδοχών τους κατά 18%, ενώ το αφορολόγητο θα περιοριστεί στα 5.700 ευρώ.

Με τη μείωση του αφορολόγητου, αγρότες και μισθωτοί θα υποστούν νέα μείωση του εισοδήματός τους μέχρι και 650 ευρώ. Για τα αντίμετρα δεν συζητάμε, γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι εξαρχής ήταν μια (αυτ)απάτη για να ψηφιστούν προκαταβολικά τα μέτρα.

- Η αναπροσαρμογή των τιμών των ακινήτων στο σύστημα του ΕΝΦΙΑ. Το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας θα είναι οι κάτοχοι ακινήτων σε λαϊκές περιοχές να πληρώσουν περισσότερο φόρο, ενώ αυτοί των ακριβότερων περιοχών θα δουν ελαφρύνσεις!

- Η αγορά ενέργειας και οι ιδιωτικοποιήσεις. Στην ενέργεια η τρόικα θέλει να τελειώνει με τη ΔΕΗ, όπου ζητά την πώληση τεσσάρων λιγνιτικών μονάδων, το νέο πλαίσιο λειτουργίας των δημοπρασιών ποσοτήτων ηλεκτρικής ενέργειας και το θέμα που είναι σε εκκρεμότητα από τη δεύτερη αξιολόγηση, τη ρύθμιση των χρεών ύψους 2,4 δισ. ευρώ επιχειρήσεων και νοικοκυριών προς τη ΔΕΗ.

Ως προς τις ιδιωτικοποιήσεις, ο στόχος είναι για έσοδα ύψους 2,8 δισ. ευρώ. Εντός του 2018 θα πρέπει να μπουν οι τελικές υπογραφές για το Ελληνικό και την παραχώρηση διαχείρισης της Εγνατίας, ο διαγωνισμός για τον ΔΕΣΦΑ και η αποκρατικοποίηση της εταιρείας διαχείρισης του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών Ελευθέριος Βενιζέλος.

Όπως αντιλαμβανόμαστε, όλα αυτά δεν είναι καθόλου εύκολα θέματα, ειδικά αν έχει να τα χειριστεί μια κυβέρνηση που λιγοστεύει τάχιστα το λάδι στο καντήλι της.

Υπάρχουν όμως και πιο δύσκολα, όπως το καθεστώς της χώρας μετά το καλοκαίρι. Το παραμύθι περί καθαρής εξόδου δεν πείθει κανέναν, γιατί άλλωστε υπάρχει ο Κανονισμός της ΕΕ που αναφέρει ότι: «Τα κράτη – μέλη παραμένουν υπό εποπτεία μετά το πρόγραμμα εφόσον δεν έχει εξοφληθεί τουλάχιστον το 75% της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει ληφθεί από ένα ή περισσότερα άλλα κράτη-μέλη, τον ΕΜΧΣ, τον ΕΜΣ ή το ΕΤΧΣ» (άρθρο 14).

Η Ελλάδα θα εκπληρώσει αυτή την προϋπόθεση σε μερικές δεκαετίες. Σε άλλο άρθρο του (άρθρο 2), ο Κανονισμός αναφέρει ότι, «η Κομισιόν μπορεί να αποφασίσει να εντάξει σε καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας ένα κράτος-μέλος που αντιμετωπίζει ή απειλείται με σοβαρές δυσκολίες αναφορικά με την οικονομική του σταθερότητα, οι οποίες θα μπορούσαν να επιμολύνουν άλλα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης». Άρα, η ελληνική πλευρά είναι δεμένη χειροπόδαρα.

Το νέο μνημόνιο που ετοιμάζεται δεν θα έχει τη μορφή των τριών προηγούμενων γιατί ούτε η Ελλάδα θα το άντεχε, αλλά θα έκανε κακό και στην εικόνα της ΕΕ, ότι επιβάλλει συνεχώς αναποτελεσματικά μνημόνια στα μέλη της. Θα είναι ένα νέο πειραματικό μοντέλο, που θα πρωτοεφαρμοστεί στην Ελλάδα και θα είναι μακροχρόνιο.

Η ελληνική πλευρά θα δεσμεύεται για μακροχρόνια υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 3,5% του ΑΕΠ ως το 2022 και τουλάχιστον 2% από το 2023 ως το 2060, θα υπάρχει ρητή δέσμευση ότι η ελληνική πλευρά (αυτή ή η επόμενη κυβέρνηση) θα τηρήσει όσα έχει προνομοθετήσει ο Σύριζα και το καινούριο που φέρνει είναι ότι θα ζητά τη δραστική μείωση του δημοσίου, δηλαδή απολύσεις.

Το δέλεαρ είναι η πιστοληπτική γραμμή χρηματοδότησης γιατί, με τα οικονομικά και εθνικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα, δεν της εξασφαλίζεται σταθερή χρηματοδότηση από τις αγορές, η ρύθμιση του χρέους με αναδιάρθρωση της εξυπηρέτησής του και η απομάκρυνση του ΔΝΤ, που θα έχει συμβουλευτικό ρόλο, αφού πια η ΕΕ διαθέτει μηχανισμούς αντίστοιχους του ΔΝΤ.

Μπορούν όλα αυτά να τα περάσουν οι Σύριζα-Ανελ; Φαντάζει δύσκολο, γι' αυτό και ο Τσίπρας ψάχνει για νέους πρόθυμους, όπως έδειξε η συνάντηση με τον Θεοδωράκη, αλλά ο Θεοδωράκης που ελέγχει έναν, δύο βουλευτές, δεν του αρκεί. Μετά το Πάσχα θα δούμε τον σχεδιασμό της κυβέρνησης, που στηρίζεται στο «βλέποντας και κάνοντας».

23.03.2018

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)